

Egy kiskutya kalandos története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akinek minden álma egy kiskutya volt. A szülei sokáig nem engedték meg, de a kislány, akit Julcsinak hívtak, nem adta fel és minden ünnepre kutyust kért. Évek teltek el, mire egyszer csak a szülők beleegyeztek és meglepték Julcsit születésnapján egy kutyuskával. Ahhoz, hogy hozzájuk is kerüljön, hosszú utat kellett megtenni. Mikor már kocsijukkal hazafelé tartottak, a kiskutya nagyon sírt, megálltak, hogy egy kicsit megsétáltassák, hátha az megnyugtatja. Egyszer csak egy hatalmas rántást érzett Julcsi a pórázon és a kutyusnak már nyoma se volt. Az egész család keresni kezdte, de sehol nem találta, mivel egy férfi már betette egy ütött-kopott kocsiba és elvitte magával. Egy romos házhoz vitte, ahol a kiskutyát ketrecbe zárta. Napokig próbált kiszökni, de sajnos nem járt szerencsével, mikor már feladta volna, sikerült a ketrec ajtaját kifeszíteni és elszöknie a kutyusnak. A kutya csak futott-futott, míg el nem ért egy kis faluba, ahol sok kóbor kutya szaladgált az utcákon. Az egyik kóbor állat neki támadt és megharapta a jobb hátsó lábát. A sérülés ellenére folytatta útját és kereste Julcsit. Közben arra repült egy kismadár, aki észre vette, hogy ez a kutyus nem erre a vidékre való és megkérdezte tőle:

- Mi járatban erre felé, mi történt a lábaddal? A kiskutya azt felelte, hogy keresi a kis gazdáját, akitől elszaladt. A madárnak egyből eszébe jutott, hogy a szomszédos faluban egy kislány keresi elveszett kutyuskáját, amit most kapott ajándékba. Felajánlotta, hogy odavezeti, cserébe azt kérte, hogy soha többé ne szaladjon el. Julcsi a szüleivel épp az iskolába tartott, mikor meglátta a kocsiból a kutyust és azt kiabálta:

- Anya, apa, itt a kutyánk, hát ez mekkora mázli. Hatalmas fékezés, apa megállt a kocsival és Julcsi odarohant, felkapta a kutyust, akit ettől a perctől fogva Mázlinak neveztek el. Hazavitték, a lábát bekötözték és sokat ápolgatták, hogy minél hamarabb meggyógyuljon és játszhassanak, futkoshassanak együtt az udvaron! Reméljük a mai napig kergetőznek, labdázhatnak és boldogok együtt!

Írta: Mókuska